

groeien en daarom maeth by tóch geopereerd worden. De avond vóór
de operatie kwam er een nieuwe verpleegster en Baet vroeg haar om
hulp ^{om} aan mijn katrol te trekken. Ze gaf er een geweldige suk
~~rust~~, ^{aan} ~~rust~~, ^{reeds} mijn been ^{thoe} ^{en} ^{meer} op en mer klapte en liet van schrik meer
los. De volgende dag, vlak voor het opereren zei Dr. Baete:

"Voordat we gaan opereren wilde ik toch even een röntgenfoto maken
en daarna zei hij hoeght verbaasd: "Oh, weet niet wat er gebeurd is,
maar alles lijkt goed! Ze hoefn niet geopereerd te worden! —

6] Een groot wonder van Ejenā kreeg ik in de nacht van 30 op
31 Juli 1944. Ik was doodsbang geworden als ik 's avonds in de straat
voetstappen van de Jap hoorde. Onze straat bestond maar uit 5 huizen
en dan was daar de "Ejēdēt" afsluiting. Niemand thuis reest immers
van de Ondergrondse! In mijn wanhoop bad ik de Here God om mij
een Engel te sturen. En de Here verhoorde mijn gebed! 5 Engelen
kwamen me versterken en toen was ik nooit meer bang in die
berokkingstijd!

7] Andre's bijgerongelukt. Hij kreeg helaas al geen infectie, ofschoon
de doktoren ons daarvoor gewaarschuwd hadden. Kwam dat
door de Libasol die ik vliegensvlug had fngestampt en telkens
over de wonden strooid op die lange weg naar N. Delhi door de
rivierbeddinga met al die grote stenen. Dat ik ^{heen} ^{ga} in mijn armen
kreeg al die uren dat ik Andre's hoofd tussen mijn knieën, ^{met} ^{mijn}
handen omhoog hield is ook een wonder. De Here wachtte over ons.

8] 14 Febr. 1965 - Baet e Jusj verongelukt! Andre, Richard en Bay
in 't Nieuw-Luis - Andre 2 dagen in Coma ⁱⁿ De crematie, ~~De~~ ^{De} ~~re~~ ^{re}
helf de klamme rouwsteden voor de Crematie - want dat kon er
milde niet aan anderen overlaten. Eerst Jusj en dan Baet, want
de wind was dus koud dat Jusj een maerē - Goddank heb
ik nooit nachtonemes gehad.

Jusj's grote afscheid. Hij wilde na quag op de riep en solommel
bij Com Krie, maar telkens kwam hij terug, en sprong op mijn schot
en gaf mij telkens kusjes. Bij de poort vóór de mitreden, gaf
hij mij een allerliefste kus, kletsnab, die ik wonderlijk
genoege geheel liet opdragen en hem namuffe tot dat hij
winkend hartje in de hel verke voorgead verduron!

9] 23 Febr 1993 - Ik viel twee op de stenen grove; ~~hoorde~~ ^{hoorde} ~~het~~ ^{het} ~~me~~ ^{me}
dat ik mij nog had gehou, maar Goddank om ik niet verland! —

31/7-06

Wat ik allemaal al doorleefd heb -

- 1/ Toen ik heel klein & was: Kindkruis - verselje van een te zien, Paps leep altijd weg: ± 2 jr.
- 2/ de hondenuitbij bij de verjaardag van Grote Wier: ± 5 jr.
- 3/ Bedruig amade mij bij de pub, ik miste op mijn rechtervoet, listbom.
- 4/ Med en ik liegen bij plus ± 19:7 door 2 eten van yoselin, ik knipte mijn haar kaal voor pijpkullen die nooit kwamen -
- 5/ maar ik werd vanaf de 2de tot 7de tel. uitgezochten van „Loocht, bôvôot - tab.“ door Fritz Kaene, maar ik nam wraak toe bij de vure kinderen van school konde en ten niet van luh!
- 6/ Ben bood, ik dansen met een jong dotter die altijd gepest werd, een King dansden: o.a. Hedwig en Gene Pontlon van esby, Niemand help, ook Hedwig niet!! 1933/1934

1936 - Kennismaking met Boet - op Ternisias fuif: hij was samen met telly de Kere, „Dan gaat mijn vrouw!“ „rei bij hege tiddy.“
Was ik vure ein a fuif met kal musque? bloed door fles. lymu flanzewalle
1940. Baek bloedsporing, Examen - Schriftelijk goed, maar met de mondelling escamen al niet. Opgenomen in Borr omens Ritke linn.
Na Dr Wiers kreeg ik te horen: „hij is goed voor de prulle bak?“ en dat hege mij, „We hadden elkaar trouw beloofd tot an de dood“, „Hou dat rövôo opeding rij? Dat kon toch niet, deet ha noch nooit God's bedoeeling rij? Wat was ik verdrengje opstading, denk ik. En Boet zelf? hij vertelde mij naderhand dat hij in rij van hoop de vreemdste, ergste dingen had gedaan. Vlak via rij operatie ^{stap} bij, in plaats rich ruttige doodtel ke handen, op en neer gesprongen in de hoop dat hij dood neer van vallen. Maar de Kere had anders beschikt! En moeit nog veel meer gebeuen in Boet e mijn leven!! Dit was niet ruwaan, inaan er rouwen nog veel meer bepoeringe komen. Gelukkig raisten me dat poe mag niet. Het was pas 5 Mei 1940 - Vore Nederland is begin van een ellendige oorlog die 5 jaar ruden duur, met alle gevolgen van die Rome lieue tante Jopie die we op ro in vrede rijre maeste misse!

De tijd om te leren brak aan. Wat duurde dat lang. Er was geen
end aan - Verroeking en beproeven maerke mag komen en verwerkt
worden. Baet was wanhoopig. Wij wete het! we hadden elkaar
~~De gevaarlijke tijd maerke mag komen~~

I Ooh een wonder! 8-12-56

Paps was allang overleden - 22 Mrt 1949. - Op een dag gingen Tante Het,
#3 klein kind ^{over} met ~~my~~ ^{mij} naar het Postzegel Museum in de Dreeskade.
Natuurlijk gingen wij naar het hoekje waar de postzegels uit
Indonesië uitgesteld werden. Tot mijn grote ergernis zag ik veel
Paps postzegels maar helaas zijn naam niet vermeld, slechts een
paar woorden van: P.T.T. Bandaeng maar bij zijn Chef Kreissler
werden wel zijn naam en functie vermeld. Wat een discriminatie!
Ik ging vroeg de Directeur te spreken. Ik nodigde hem uit om
naar Paps werken, die Goddank bewaard waren gebleven, te
kijken. Dat wilde hij graag. O Wonder, de schetsboeken
waarin zijn postzegels waren ontworpen had ik nog. Dat was
echt een wonder, want O, wat hadden wij veel verloor van
zijn prachtige schilderijen, houtsnedes en crayon-^{tekening} tekening ^{en te}
Ik vroeg mij of hij die schetsboeken van de Postzegels mee mocht
nemen. Neen, dat mocht hij niet! Wel vroeg ik hem of er een
schilderij of wat crayons in het Museum mochten hangen.
Neen! dat kon niet, deze zouden in de kelders bewaard worden
maar dat was niet mijn bedoeling, „E vraag of niet „daakt
ik verantwoordelijk, maar in een kelder konden de werken niet.
Dan blijven ze maar bij mij thuis in de map! O, No!!
Enfin, hij beloofde mij wel dat hij moeite zou doen en nagaan
of het werkelijk van mijn vader was. Ik maakte geduldig.
God dat er ongeveer 2 jaar verlopen waren. Toen was de meez
val! Ongeduldig vroeg ik meer die Directeur te spreken. Tot
mijn grote stomme verbazing was hij al met pensioen. Dit
verklaarde natuurlijk het stilzwijgen. Ik probeerde het opnieuw.
Dit keer was het een jongere Directeur, de heer Boissevain.
Tot belangstelling kwam hij op mijn verslaet thuis te schulde
rijen etc etc behyken. Dat hij was onder de indruk. Ik
maakte geduldig. Maar de jaren verstrekten en er gebeurde
nog niets. Totdat het grote Wonder geschiedde! Deze Directeur
ging naar Bandaeng, waar Paps gewerkt had en O Wonder, daar
stond het swart op wit dat de door Paps waren gemaakt. Hij
^{terug gekomen} belde ^{te} me op en beloofde mij dat Paps in het Bestand van de
Kunst schilders opgenomen kon worden. Dit gebeurde pas een jaar
~~na~~

er na: Paps was opgenomen in het Beeld van Kunstschied.
Wat was ik God dankbaar! O mijn lieve Paps, ein delijch voor
jou Gerechtigheid! Waera!

O ja, ik had ook nog de afdruk van de postzegel die Kreussler had
gemaakt voor het tegeer der Kuis. Hij had het moeij soodgewoon
overgenomen van een foto die gemaakt was. Paps rond hem
een hatelijch briefje: "Dilettant heijp der Curion Mann da
sich bejüngigt etwas der machen wieser nicht Kan!" Dat
was een goeie te. Gammei geneseg met ik het antwoord met
dat hij Paps rond of... riedeg hij stil? Bah! Dilettant!
Paps was no' geweldige Kunstenaar. Wat personeale ik mijn
Duitschpraktij
werken. Dikwijls stond ik met mijn neus bovenop mijn werken,
maar altyd muissstil om hem niet te storen. Wat was ik trots
als ik soms mocht helpen, ik mocht zelfs bij het Winkelandochep
(Schoutsmede) wat bij werken, omdat er iets haperte van de afdruk.
Maar helaas tijdens mijn leue Krieg hij ledemaal geen medewerking
of saanderung op kantoor, eerder een grote affgunst en genadelose
kritiek. Oek herinner ik me dat hij op een dag briesend van een
ontbreuunging van kantoor kwam. Hij had een prachtige
Kantsmede gemaakt met byrondere wolken by de achtergrond.
Schampu werd er op gereugerd met de onhebbelike woorden:
"Wat moeten mi wissen in de lucht?" Daar hadden zij geen
oog voor, waarschynlyk hadde de nooit naar de prachtige
luchten gekeke, die welke wonderlike vorme konde hebbe.
Dikwijls had ik zelf die grote figuren in de lucht bewonderd.
Elken dag was ander, iets byronder! Soms kon je hele Aafreden
oeddeke: "He, dat lyke de Ark von Noach met. Een ditte olifant
vont, daar was een giraf met zijn lange nek, varkens in het
verschiet. Wat kon ik elken dag genieten van die wolkenpracht.
O Paps, wat was je soms naief hoe kon je mi een eige out
werp voorhande aan die Kreussler laten sien, die mist natuurlig
soddeende wat hij niet maest seken! Het duude soms welk
en weten dat hij mijn werken pas keng Krieg! Wat heeft die
Kreussler toch uitgevoerd? Ih haak hem! Bah! - en ik ken
tegenwoordig niet..."

Pops was allang heengegaan - Op een dag gingen mijnuster en
 2 kleintiden met ons naar het Postmuseum in de Keestraat -
 Natuurlijk gingen we naar het boekje maar de postzegels uit
 Andoreni uitgekeerd werden - Tot mij grote ergernis zag ik wel
 Pops postzegels maar helemaal zijn naam niet vermeld, slechts
 een paar woorden van: P.T.T. Bondag maar hij die ^{zijn clubje} Kreidler
 werden niet zij naam en functie vermeld. Wat een discriminatie
 gh ging ^{vroeg} ~~aan~~ de Directie te spreken - Hij beloofde nodige
 hem uit om van Pops werken, die ^{er} Goddank nog ^{te behouden} ~~vroeg~~
 O Wonder, de Schetsboeken waarin zij postzegels waren ont-
 worpen had ik nog. Dat was echt een Wonder, want o, wat
 hadden wij veel verloren van ^{zijn} ~~de~~ zijn schilderijen, prachtige
 kunstboeken van de Ant. Meermans, maar Goddank de Schets-
 boeken van al die postzegels waren bewaard gebleven en
 zelf ook het laatste briefje van ~~Meermans~~ Kreidler [? Die
 Directie was verrast door al die prachtige schilderijen en
 koninkjes en Cragon tekenen. Hij vroeg mij of hij die schets-
 boeken van de Postzegels mee mocht nemen. - Nee, dat mocht
 hij niet! Wel vroeg ik hem dan of er een schilderij of Cragon
^{van Pops} in het Museum mocht komen hangen. Nee! "dat kon niet,
 deze worden in de helders bewaard worden! Maar dat
 was niet mijn bedoeling." "Prang of niet!" "dacht ik ver-
 ontharste," maar in een helder hore se seker niet.
 Dan blyke se maar bij mijn ^{thuis} in de map! O To! -

II

Enfin, hij beloofde mij wel dat hij maekte kon doen
en nagaan of het werkelijk van mijn vader was. Het
Ik maekte geduldig - Totdat er ongeveer 2 jaer verlopen
waren. ~~Vol~~ De maet was vol, ongeduldig vroeg ik waer
die Directie hem te speke - Tot mijn stomme verbazing was
hij al met pension. Dat verklaarde natuurlijk het stil-
knijgen. Ik probeerde het opniem. Dit heer was het
een jongere ^{van den P. Bourvain} Directie. Vol belangstelling kwam hij op mijn
verzoek thuis te schilderejn etc etc, bekijpe, ook hij was
onder een de indruk. Ik maekte geduldig. Maar de jaer
verstreken en er gebeurde nog niets. Totdat het grote
Wonder geschied. Deze Directie ging naar Bonden, waar
Paps had gewerkt en wonder, daar stond het woord
op wil dat de door Paps waren gemaakt. Hij belde me
op en beloofde mij ^{dat} Paps in het bestad van de Kunstschilders
op te nemen. Pas ongeveer ^{een jaar} daarna gebeurde dit! Paps
werd opgenomen in het bestad van de Kunstschilders -
Wat was ik God dankbaar. O, mijn lieve Paps, eindelijk
Gerechtigheid - Haera!

Wat had ook nog de afdrach van de portrettel die Keesler had
gemaakt van het Keger des Keels - Hij had het motief doodgewoon
overgenomen. Paps rond hem een hatelijc briefje. Billeffant heijp
der Curiose Mann etwas zu machen was er nicht kan!!
Dat was een geieitig Jammer genaez meer ik het antwoord
niet dat hij Paps rond of vroeg hij stil?! Bah! Billeffant!

Door een misst van Kram heen, voel ik althijf zijn ⁶⁻¹²⁻⁰⁶
levensdag in mijn leven - voor Joseph Balmes 'Dec. 06
Hoe had ik die dag kunnen bedenken dat ik afscheid ^{van}
van twee mensen die mij zo dierbaar waren -

Door een misst van Kram heen, voel ik althijf zijn ^{zijn}
levensdag in mijn leven - Hoe had ik die dag kunnen
bedenken dat ik afscheid van twee mensen
die mij zo dierbaar waren? ^{op den dag}
De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen,
De Naam des Heeren zij geprezen! - gelooft

Dit vind ik ook een wonder! Papst 6/12-06
Papst was een geweldige kunstenaar. Wat bewonderde ik zijn
werken! Delwyls stond ik met mijn vees boevenap zijn bekende
schilderen of houtsneden. Ik mocht zelfs bij een van zijn
houtsneden iets aanvullen, omdat er iets hapende aan de afbeeld.
Maar helaas, tijdens zijn leven kreeg hij helemaal geen
medewerking op kantoor, eerder een grote afgunst en gruwel-
loze kritiek. Ik herinner me dat hij briesend van veront-
waardiging van kantoor kwam. Hij had een prachtige houtsnede
gemaakt met bijzondere ^{op de afbeelding} wolven. Schamper werd er op geres-
geerd met die onhebbelijke woorden: "Wat maken die dieren
in de lucht?" Daar hadden zij geen oog voor, waardoor zij
hadde de woik naar de ^{woik} hebbende gebieden, die zulke
wonderlijke vormen tot de hebben. Delwyls had ik zelf die

De wonderen in mijn leven.

26-12-06

Ofschoon ik zoveel catastrophen in mijn leven heb moeten doormaken, wilde ik jullie toch vertellen van de minstens 8 wonderen die God mij heeft gegeven tot verlossing.

1) Ofschoon Opa Boek en ik zo verliefd waren dat er wel minstens honderden kusjes werden gegeven, heb ik geen T.B.E. over gebrengen. Kenjele bij notabene open T.B.E. had en een jaar moest kuren.

2) Bij de vele huisroeringen in oorlogstijd werd niets verdachts aangetroffen en bij de grootste huisroering hadte de Haiho een meter vlak voor onze Schuilplaats, maar alle gendarmen, revolvers, handgranaten, kogels, radio's en militair klein verstoppt waren door het plafond heen met een doordringende schreeuw en van schrik riep hij: „Senoea baik“

3) In de leerechtstijd hebben Boek en ik in de Ondergrondse gereden, maar niemand kenis avist hiervan! Bij een raria had ik juist een revolver in mijn sluittas met peuzelen in pisingblaren er bovenop. Het was bij 't V. en W. gebouw, iedereen moest ^{stoppen} om doorrocht te worden. Met een gebed in mijn hart en lood in mijn schoenen reed ik hem tegemoet: ik wist dat ik onherroepelijk verloren kon zijn als de Here mij niet zou helpen. Ik liek hem mijn rode Nippon-band rieu, die ik om mijn arm droeg omdat ik bij de Spoorwegen werkte en die Haiho mee toen tot mijn grote opluchting: „Belich djalam!“ Hoe dankte ik den Here kenjele ik heel langzaam weg fietste.

4) Een groot wonder van Ejenā kreeg ik in de nacht van 30 op 31 Juli 1944. Ik was vooral 's avonds doodsbang geworden wanneer ik op straat voetstappen van de Jap hoorde. Onze straat bestond slechts uit 5 huizen en dan was daar de „Gedik“-afsluiting. Niemand bleef ooit minners van de Ondergrondse! In mijn wanhoop bad ik de Here God om mij een Engel te sturen en de Here verkorte mijn gebed. In een wonderbaarlijk mooi licht verschenen mij 5 Engelen om mij te versterken en toen was ik nooit meer bang in die tijd.

5) ~~Andrew~~ Andrew bijgeringelikt: ik heb mijn hoofd ongeveer 8/9 wien ontsoy gehandeld op mijn knieën, zonder dat mijn handen gingen sinteren of gevoelloos werden. De megen waren hobbelig en overal

in de rivierbeddingen lagen grote keien. Pudie kreeg helemaal geen infectie, ondanks de vele maarscheringen van de dokkoren en chirurgieën. De Heer maakte over hem en ons!

6/ Boek en Gusje verongelukt. Het grote liefdevolle afscheid van Gusje. Bij Com Eric kwam hij telkens terug van schommel of riep om mij Gusje te geven. Dat was in die middag. Later bij onze poort gaf hij mij een dikke, kletsnatte kus op mijn wang die ik liefdevol liet opdrogen, want meestal neeg je 'n's natte kus onmiddellijk ^{voch} weg? Christus en ik wiefden de nets tot de laatste schip na.

7/ Boek had mij ook in Padonera al serieus gevraagd dat hij gecremeerd wilde worden. Wij hielden dat toen helemaal nog niet alleen de Jappen deden dat cremieren.

Nu kwam het uur van de waarheid. De Belofte die ik toen aan Boek had gegeven had moest ik nu waarmaken! Ik en niemand anders. Eigenlijk had Paul dat moeten doen als oudste zoon, maar Paul zat al in Holland. Pudie was in coma en Riebert lag gewond in 't ziekenhuis.

Ik en niemand dus!! Eerst moest ik Gusje vasthouden vanwege de wind en toen Boek. Ik zag de vlammen opvallen en groter en groter worden. Christus sprong vooruit om de vlammen te doden dreef ik 'k in een droom bedachte ik de $\pm$ 800 aanwezigen. De Ambassadeur bracht mij naar zijn huis. Ik heb nooit nachtmeries gehad!

8/ Eerst heb emotioneel verstrekt met Pudie. 15 Mei 1965. Hier in Kath v. Rensst mijn val en gebroken rug op 23 Sept 1993. Gode zij dank dat ik niet veel anders ben! Moeëtz gaan wij voortwaarts! 'k gaan me soms door een diep dal van mistkeris. De Heer is daar altijd. Nu en immer! Pome

~~15.12~~
Boek kreeg een jup overal, zijn been moest geamputeerd worden. Wontoprij naar Cibadol op de lokale markt gezocht, ondanks bombarde. Het been mocht niet vriezen, en moest toch geopereerd worden. Een avond vóór de operatie huren en inname vespertiegers. Boek vroeg toen om hulp zijn katrol te helpen. Ik gaf een geweldige riek om dat been, nodat het heen en weer en op en neer mocht. Hijs greept vóór Boek moest tot de volgende dag geopereerd worden, Dr Baekke zei: "Vóórdat ik ga geven wil ik eerst een zöntje foto maken - hij kwam stonderbaard terug; Ik weet niet wat er gebeurd is, maar alles ligt goed. In terte niet geopereerd te worden. Goddank!"

God ik juist een revolutie in mijn standpunt met betrekking
in je hand bleef er bove op! Het was bij de W-gebouwen,
iedem maent afstappe om doorrocht te worden, Met
een gebet in mij hart en loof in mijn vechtere reed ik
naar hem toe, want ik wist dat ik overroepelij
verloren kon zijn als de Heer mij niet lijd. Ik liet hem
mijn roze Nippon band zien die ik om mijn arm had
omdat ik bij de Spoorwegen werkte en de Hai bo sei toe
mijn grote opbeiding: "Baba Djala!" Hoe dankte ik de
Heer, benijkt ik heel langzaam mezelf. Een wonder!!

Een groot wonder van God heeft in de nacht van 30 op
31 Juli 1944. Ik was doodsbang geworden als ik in de straat vree
stapten van de Jap boer. Onze straat bestond maar uit 5
huizen en dan was daar de "Gedeh" afsluiting. Niemand bleef
meer inmers van de Ondergrondse. In mijn wanhoop had ik de
Heer God om mij te helpen te sturen. En de Heer verhoorde mijn
gebet! 5 Engelen kwamen me versterken en toe was ik
nooit meer bang in die bereningsstijd. Een wonder!! (Groot)

5/ Andri's bijgevoegd. Hij kreeg helemaal geen in feite, ofskon
wij daarvoor gewaarschuld waren. De Heer waakte over hem
en ons. Een groot wonder -

6/ Bart en Justje overgeleide! Oh ~~waak~~ ^{welke} reif de doden
naastte want dat kon ik niet van adan overlaten.
Een uachtmeester! Het grote en diepste afscheid van
Justje met zijn liefdevolle kuis telkens meer. en zijn natte
afscheidskus die ik op mijn wang liet opdragen. en hen
aan naderhand toe re met weer te zijn wonder!
Het vertrek van Nederland: 15 Mei 1945 -

1993. Riek's val - gebroke mij - maar niet overland. Een wonder!

